

Arrest

nr. 113 982 van 19 november 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 15 juli 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 11 juni 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 september 2009 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 3 december 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 20 september 2011 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 11 mei 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag ongegrond wordt verklaard.

Op 18 augustus 2012 dienen verzoekers opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 11 juni 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekers ter kennis gebracht op 14 juni 2013. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 18.08.2012 werd ingediend door:

G., B. (RR ...)

geboren te Pristina op (...)1975

ook gekend als: G., B. geboren op 15.04.1975 nationaliteit Servië

K., B. geboren op (...)1975

en echtgenote: G., L. (R.R ...)

geboren te Vucitern op (...)1976

ook gekend als:

G., L.

K., L.

wettelijke vertegenwoordigers van:

G., H., geboren op (...)1997

Ook gekend als

G., H.

K., H.

G., D., geboren op (...)1999

Ook gekend als:

G., D.

K., D.

G., A., geboren op (...)2002

Ook gekend als:

G., A.

K., A.

G., E., geboren op (...)2003

Ook gekend als

G., E.

K., E.

G., R., geboren op (...)2007

Ook gekend als:

G., R.

K., R.

Allen van nationaliteit: Kosovo

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen 'Via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen dienden een asielaanvraag in op 24.12.2009. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 17.03.2011 met een bevestigende beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting. Op 10.08.2011 dienden verzoekers nog een asielaanvraag in. Deze aanvraag werd niet in overweging genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op datum van 23.08.2011. De duur van de procedures - namelijk ongeveer een jaar en drie maanden voor de eerste procedure en dertien dagen voor de tweede - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkenen; de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden

om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Bovendien dient opgemerkt te worden dat betrokkenen geen bevel krijgen om het grondgebied te verlaten gezien zij een lopende aanvraag 9ter hebben.

Wat de vermeende schending van art 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen betrokkenen hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Betrokkenen verwijzen verder naar artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind en stellen dat de belangen van de kinderen geenszins gebaat zouden zijn bij de terugkeer naar Kosovo en dat de kinderen bij een gedwongen terugkeer zich persoonlijk gekrenkt en geschaad zullen weten in hun persoonlijke ontwikkeling. Betrokkenen tonen dit echter niet aan. Het is aan betrokkenen hun beweringen te staven met bewijsstukken. De loutere vermelding dat een terugkeer een schending van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind zou betekenen, kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Betrokkenen halen aan dat hun gezin ontwricht zal worden bij een weigering van hun regularisatieaanvraag. Betrokkenen tonen dit echter niet aan. Het is aan betrokkenen dit aan te tonen. Bovendien dient opgemerkt te worden dat betrokkenen niet verplicht worden om het land te verlaten gezien zij geen bevel krijgen om het grondgebied te verlaten.

Betrokkenen beweren dat de hele familie van Mevr. G. erkend vluchtelingen zijn; zij verklaren echter niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hen zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Daarenboven dient opgemerkt te worden dat betrokkenen de familieband niet aantonen. De loutere vermelding dat de hele familie van Mevr. G. erkend vluchtelingen zijn in België volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Verder meent de advocaat van betrokkenen dat zijn cliënten volgens artikel 9 van de wet van 1980 hun verzoek moeten richten tot de diplomatieke vertegenwoordiging van België in het land van verblijf, welk volgens hem moeten richten tot de diplomatieke vertegenwoordiging van België in het land van verblijf, welk volgens hem België is. De wet stelt echter woordelijk: "Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland." België is volgens de Belgische wetgeving vooralsnog niet het buitenland.

Wat de bewering betreft dat een gedwongen terugkeer zware en nefaste gevolgen zou hebben voor de kinderen, betrokkenen tonen dit niet aan. De loutere vermelding kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Bovendien krijgen betrokkenen geen bevel om het grondgebied te verlaten.

Wat de bewering betreft dat een aanvraag in het land van herkomst gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk zou zijn, dient opgemerkt te worden dat betrokkenen dit niet aantonen. De loutere vermelding kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Bovendien kan gesteld worden dat er regelmatig Kosovaren zijn die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Pristina. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde problemen als betrokkenen. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Kosovaren. Verder dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet verplicht worden het land te verlaten. Indien zij echter vrijwillig willen terugkeren, kunnen zij een beroep doen op de

Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.

Betrokkenen halen verder aan dat zij niets meer hebben in hun land van herkomst om naar terug te keren. Betrokkenen tonen dit niet aan. Het is aan betrokkenen dit aan te tonen. De loutere vermelding volstaat niet om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft de verwijzing naar rapporten van Amnesty International en Human Rights Watch; dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze rapporten gaan over de algemene toestand in Kosovo en betrokkenen geen persoonlijke bewijzen levert dat hun leven in gevaar zouden zijn."

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige elementen (betrokkenen halen aan dat zij goed geïntegreerd zijn, dat zij werkwillig zijn, dat zij sterke sociale banden met België hebben, betrokkenen leggen een inschrijvingsattest lessen Nederlands voor, attesten Nederlandse les, schoolattesten van de kinderen, een attest maatschappelijke oriëntatie) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15/12/1980."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In drie middelen die samen kunnen worden behandeld, voeren verzoekers de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de beginselen van behoorlijk bestuur, van het verbod op discriminatie en van het gelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van de middelen zetten verzoekers het volgende uiteen:

"Aan de materiële motiveringsplicht is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522,29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583,7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995,326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

In de bestreden beslissing wordt geargumenteed:

- *de aangehaalde elementen inzake integratie verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging in België wordt ingediend*
- *de duur van de asielaanvraag weze ongeveer een jaar en drie maanden voor de eerste aanvraag en dertien dagen voor de tweede aanvraag kan niet als onredelijk land kan beschouwd worden*
- *de ingeroepen medische redenen kunnen niet tot gevolg hebben dat de aanvraag in België kan ingediend worden.*
- *de scholing van de kinderen is geen buitengewone omstandigheden om de aanvraag in België in te dienen*
- *art. 3 EVRM is niet geschonden*
- *het feit dat de familieleden van mevr. GASI erkende vluchtelingen zijn, vormt geen buitengewone omstandigheid aangezien niet aangetoond waarom en ook de familieband niet wordt aangetoond.*

De bestreden beslissing is in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht.

Verzoekers verblijven 3,5 jaar in België, hebben zich goed geïntegreerd, hun kinderen gaan naar school hier in België, zij hebben in de mate van het mogelijke zich geïntegreerd. De asielprocedure heeft verschillende jaren geduurd.

Verzoekers menen in de eerste plaats dat de hier bestreden beslissing strijdig is met het redelijkheidsbeginsel in die zin dat er geen rekening wordt gehouden met al deze elementen.

Indien met al deze elementen geen rekening kan gehouden worden, dan kan terecht gevraagd worden welk element of samenhangende elementen dan wél kan leiden tot regularisatie op basis van art. 9 BIS VW.

Er rest eenvoudig weg de vaststelling dat niemand kan voldoen aan het toepassingsgebied van art 9 BIS VW als noch de integratie op zichzelf, noch de scholing van het kind, noch de medische redenen, noch de duur van de procedures, noch de situatie van familieleden kan leiden tot een behandeling ten gronde van de regularisatie van verblijf.

Er is sprake van een manifeste schending van de ratio legis van art. 9 BIS VW."

(...)

"De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (Rv.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev. dr.étr. 1996,249).

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le controle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Er wordt in gene mate afdoende en in concreto gemotiveerd waarom de door verzoekers aangehaalde elementen inzake integratie in België en de problemen in het herkomstland, niet in ogenschouw zouden kunnen genomen worden en niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheden.

De Raad van State besliste omtrent het begrip "buitengewone omstandigheden" als volgt:

"Uitzonderlijke omstandigheden in de zin van art. 9, §3 zijn geen omstandigheden van overmacht. Het volstaat dat de betrokkene minstens aantoonst dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong om de bedoelde machtiging te bekomen. "

(RVS, nr. 93.760,6 maart 2001, Rev. Dr. Etr. 2001, 217, advies CUVELIER B.).

Er kan en mag van verwerende partij verwacht worden dat zij gezien de uitermate verstrekende gevolgen voor verzoekers een grondig onderzoek doorvoert hetgeen in casu niet is gebeurd.

Dat bovendien de motivering ontoereikend is.

Dit totaal gebrek aan onderzoek van de ingeroepen buitengewone omstandigheden heeft een beslissende invloed gehad op de uitkomst van de beslissing.

Dat het redelijkheidsbeginsel inhoudt dat in alle redelijkheid de situatie wordt beoordeeld.

Dat verzoekers gedurende langere periode in afwachting waren van een beslissing op het door hen ingediende asiel.

Dat hiermee ten volle rekening dient gehouden te worden, temeer gelet op de overige elementen van zeer verregaande integratie.

Dat dient vastgesteld dat bij de beoordeling van de duur van de procedure, er gratis wordt gesteld dat een jaar en drie maanden niet onredelijk is.

Dat indien ook rekening wordt gehouden met de opeenvolgende procedures asiel en regularisatie, alsdan de procedure van verzoekers in totaal drie en een half jaar hebben geduurd.

Dat dient vastgesteld dat verzoekers tal van elementen hebben voorgelegd, en het geheel van criteria in alle redelijkheid dient te kunnen beschouwd als zijnde grond voor regularisatie.

Dat nergens in de bestreden beslissing wordt geargumenteed over de cumulatie van ingeroepen elementen.

Dat het immers zo is dat misschien bepaalde elementen onvoldoende zijn voor regularisatie, doch aangevuld met andere elementen wel tot regularisatie van verblijf kunnen leiden.

Dat nergens wordt geargumenteed inzake de gecumuleerde elementen en zodoende de beslissing niet voldoet aan de motiveringsplicht en de beginselen van behoorlijk bestuur."

(...)

In vaste rechtspraak werd reeds geoordeeld dat de afwijzing als asielzoeker niets afdoet van een gebeurlijke onmogelijkheid terug te keren naar hun geboorteland en sterk daarmee samenhangend, van de sterke sociale bindingen die verzoekster heeft met België.

Het feit dat verzoekers niet in aanmerking komen voor de criteria van de Conventie van Genève doet niets af van alle redenen die in het verzoek tot regularisatie werden aangehaald en die aanleiding kunnen geven tot een humanitaire beslissing.

De redenen die aangehaald werden in het verzoekschrift tot regularisatie zijn geenszins reeds beoordeeld in het kader van de asielaanvraag, en zelfs indien deze reeds beoordeeld zouden zijn, dan nog dringt een nieuwe beoordeling zich op in het kader van de procedure regularisatie, aangezien het voorwerp en de finaliteit van beide procedures uiteraard verschillend zijn.

Het is niet omdat verzoekers niet als politiek vluchteling werden erkend, dat zij thans de situatie in hun herkomstland, hun situatie hier in België en hun humanitaire situatie niet meer zou mogen inroepen als argument om regularisatie te bekomen en nog minder dat verweerster omdat zij de asielaanvraag van verzoekers heeft verworpen, thans in het kader van de procedure regularisatie, geen onderzoek meer zou moeten verrichten naar de in deze procedure ingeroepen redenen.

In Kosovo komen tot op heden verscheidene problemen voor van discriminatie van Roma. Deze discriminaties zijn van verschillende aard en wijdverspreid, en hebben betrekking op scholing, toegang tot tewerkstelling, gezondheidszorg, edm.

De situatie in Kosovo is en blijft ernstig en precair en de situatie van de personen van Roma origine in het algemeen is en blijft ook ernstig.

Verzoekers kunnen niet terug.

Art. 3 EVRM stelt "Niemand mag onderworpen worden aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen."

Dat de gezinsleden omwille van buitengewone omstandigheden met België een werkelijke band hebben:

- er is een lopende procedure art. 9 TER VW en een ernstige medische problematiek

- de kinderen genieten onderwijs in België

- de verzoekers zijn totaal verankerd

- tal van familieleden van verzoekster zijn erkend als vluchteling, en zij legt dienaangaande aanvullende stukken voor waaruit haar familieband blijkt.

Dat door de weigering van machtiging tot verblijf het gezin van verzoekers ten zeerste wordt ontwricht.

"Voor de toelating of de weigering van het buitengewoon rechtsmiddel waarop art. 9bis van de vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2°lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen."

(Zie RVS, nr. 58.969, 1 april 1996, Rev.dr.étr. 1996,742; T vreemd., 1997,29).

Dat het internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind bepaalt in art. 3:

« Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instantie, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging. »

Dat de belangen van de kinderen van verzoekers geschaad zijn bij het terug naar het land van herkomst moeten om daar een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen.

Dat door de bestreden beslissing de kinderen zich persoonlijk gekrenkt en geschaad weten in hun persoonlijke ontwikkeling.

Dat de motivering in de bestreden beslissing tegenstrijdig is in die zin dat er gesteld wordt dat er geen bevel wordt afgeleverd omdat verzoekers hic et nunc niet terug kunnen naar hun geboorteland, doch anderzijds gesteld wordt dat verzoekers wel terug kunnen om hun aanvraag art. 9 BIS VW in hun thuisland indienen en dus niet in België kunnen indienen.

Dat verwerende partij niet in een en dezelfde beslissing warm en koud kan blazen, en dus ofwel verzoekers niet terugkunnen zoals zij argumenteren en gerechtigd zijn om de aanvraag art. 9 BIS VW in België in te dienen, ofwel zij wel terugkunnen en dan deze in hun thuisland kunnen indienen."

2.2 De door verzoekers aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht moet *in casu* worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoekers beschikken over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verweerder oordeelde evenwel dat de door verzoekers aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kunnen indienen via de, in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Het bestuur heeft een ruime appreciatiemarge bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op basis van de stukken in het administratief dossier en de bestreden beslissing kan de Raad enkel vaststellen dat verweerder daadwerkelijk rekening heeft gehouden met de door verzoekers aangevoerde elementen.

Verzoekers kunnen niet worden gevolgd waar zij betogen dat verweerder geen rekening heeft gehouden met het gegeven dat zij drie en een half jaar in het Rijk verblijven, met het feit dat hun kinderen naar school gaan in België, met hun integratie en met de vaststelling dat de behandeling van hun asielprocedure verschillende jaren heeft geduurd. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt immers dat deze elementen daadwerkelijk beoordeeld en bijgevolg onderzocht werden. De stelling van verweerder dat de door verzoekers aangevoerde verblijfstermijn, de duur van de asielprocedures en hun integratie niet als buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kunnen worden weerhouden, is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Er kan dan ook niet worden geconcludeerd dat de wijze waarop verweerder het ingeroepen langdurig verblijf, de duur van de asielprocedure en de integratie van verzoekers apprecieerde kennelijk onredelijk is. Verzoekers weerleggen ook de vaststelling niet dat niet blijkt dat hun kinderen een scholing niet in het land van herkomst kunnen verkrijgen. Evenmin tonen zij aan dat de scholing van de kinderen een gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde infrastructuur behoeft, die niet aanwezig is in het land van herkomst, incorrect of kennelijk onredelijk is.

Ook wat betreft het betoog van verzoekers dat verweerder de problemen in hun herkomstland niet in ogenschouw zou hebben genomen, moet worden benadrukt dat verzoekers zelf hebben nagelaten

precieze gegevens aan te brengen omtrent hun humanitaire situatie en de situatie in hun land van herkomst waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er een beletsel bestond om, overeenkomstig de reguliere procedure, een verblijfsmachtiging aan te vragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor hun verblijfplaats of hun plaats van oponthoud in het buitenland. Verweerder motiveert hieromtrent het volgende: *“De loutere vermelding kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Bovendien kan gesteld worden dat er regelmatig Kosovaren zijn die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Pristina. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde problemen als betrokkenen. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Kosovaren. Verder dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet verplicht worden het land te verlaten. Indien zij echter vrijwillig willen terugkeren, kunnen zij een beroep doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reintegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.”* Waar verzoekers betogen dat deze motivering niet toereikend is, laten zij na de motivering te weerleggen. Zij beperken hun betoog ook thans tot de loutere bewering dat er problemen zijn in hun herkomstland doch zetten niet uiteen waarom zij om reden van deze problemen worden verhinderd hun verblijfsmachtiging, met toepassing van artikel 9 van de vreemdelingenwet in hun herkomstland in te dienen.

Er blijkt ook niet waarop verzoekers zich baseren om te stellen dat de bestreden beslissing hun gezin ontwricht, nu zoals verweerder heeft aangegeven, deze beslissing voor het hele gezin geldt.

Door aan te geven dat zij niet weten welke gegevens, al dan niet samen genomen, wel door verweerder als buitengewone omstandigheden kunnen worden aanvaard, maken zij evenmin aannemelijk dat verweerder hun situatie incorrect heeft ingeschat. Verzoekers lijken bij hun kritiek daarenboven uit het oog te verliezen dat alvorens een verblijfsmachtiging kan worden toegestaan – door verzoekers omschreven als *“regularisatie”* – eerst moet worden nagegaan of de machtigingsaanvraag op ontvankelijke wijze werd ingediend en dat een strikt onderscheid moet worden gemaakt tussen het ontvankelijkheidsonderzoek en het onderzoek ten gronde. Aangezien verweerder oordeelde dat verzoekers’ aanvraag onontvankelijk is, diende hij geen onderzoek ten gronde meer door te voeren.

Verzoekers betogen dat verweerder heeft nagelaten te onderzoeken of de door hen aangebrachte gegevens in hun onderlinge samenhang niet als buitengewone omstandigheid kunnen worden beschouwd. Los van het feit dat zij over het hoofd zien dat verweerder heeft aangegeven dat *“de aangehaalde elementen”* – hetgeen wijst op de totaliteit van de aangebrachte gegevens – geen buitengewone omstandigheid uitmaken, moet worden opgemerkt dat zij niet aantonen dat gegevens die elk op zich geen buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet vormen, samen genomen wel een buitengewone omstandigheid zouden kunnen uitmaken.

Verzoekers kunnen gevolgd worden waar zij aangeven dat de asielprocedure verschillend is van de procedure waarbij de aanvraag tot regularisatie wordt behandeld. Dit betekent echter niet dat verweerder geen rekening zou kunnen houden met de elementen die reeds behandeld werden door de asielinstanties en die door verzoekers opnieuw worden ingeroepen in het kader van hun regularisatieaanvraag. In hun aanvraag hebben verzoekers gewezen op het gevaar in hun land van herkomst. Dit gevaar werd ook reeds onderzocht ten tijde van de asielprocedure en dit zowel in het kader van de beoordeling van de vluchtelingenstatus, als in het kader van de beoordeling van subsidiaire beschermingsstatus. De asielinstanties hebben toen geoordeeld dat er geen reden bestond om verzoekers de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

In de bestreden beslissing wordt niet gesteld, in tegenstelling tot verzoekers’ betoog, dat hen geen bevel wordt afgeleverd omdat zij niet terug kunnen naar hun geboorteland. In de beslissing wordt enkel gesteld dat de beslissing niet gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten *“gezien zij een lopende 9ter hebben”*. Verweerder gedooft verzoekers bijgevolg op het grondgebied voor de duur van het onderzoek van hun aanvraag om medische redenen. Dit betekent evenwel niet dat verzoekers niet zouden kunnen terugkeren naar hun land van herkomst om hun verblijfsmachtiging in het kader van humanitaire redenen in te dienen. Verweerder motiveert terecht dat *“Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkenen; de wet van*

15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012)."

De uiteenzetting van verzoekers laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kunnen verzoekers ook niet worden gevolgd waar zij stellen dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, dient er wederom op te worden gewezen dat de asielinstanties aan verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus hebben geweigerd. De bewoordingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM zijn gelijklopend. Voornoemde vaststelling impliceert dat verzoekers geen risico lopen in de zin van artikel 3 van het EVRM. Aldus maken verzoekers niet aannemelijk dat een terugkeer naar hun land van herkomst in hun hoofde een schending van artikel 3 van het EVRM zou uitmaken. Met hun vage en algemene beschouwingen tonen verzoekers niet aan dat er *in casu* sprake is van een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing houdt, in tegenstelling tot wat verzoekers lijken te veronderstellen, ook niet in dat zij dienen terug te keren naar een regio in een land waar zij zich niet veilig voelen. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekers ook geschonden achten – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat, blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Verzoekers' uiteenzetting laat ook niet toe vast te stellen dat enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend.

Een middel of een onderdeel van een middel is voorts slechts ontvankelijk in de mate dat niet alleen wordt aangegeven welke bepaling of welk beginsel met bij het nemen van een beslissing zou zijn geschonden, doch dat tevens wordt toegelicht op welke wijze die schending zou zijn gebeurd. Verzoekers zetten *in casu* niet uiteen op welke wijze het verbod op discriminatie of het gelijkheidsbeginsel is geschonden, zodat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is (RvS 29 november 2007, nr. 177.367).

De aangevoerde middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien november tweeduizend dertien door:

mevr. N. MOONEN,

voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN